

Dostal jsem zvadlo od Měsíce: první jasnou noc po prvním podzimním dnu, na nejvyšším kopci za městem, první podzimní slezina hvězd!

Vyrazil jsem už za soumraku. A než jsem dorazil k úpatí kopce, začal jsem je potkávat. První (jako vždycky) Vego. Objevila se celá v modrém, krásná, ale studená jako psí čumák.

„Ahoj Vego!“ Ani se neusmála v odpověď. O pár kroků dál se k nám přidal Arktur, a to už bylo něco jiného: chlap jako hora, samý smích a sranda. Za ním Altair jako jediný z Orlů a Deneb s maličkou Albireo z Labutě. Připojili se k Veze - „Letní trojúhelník“ - a vedli společně nějakou učenou debatu.

Cesta začala stoupat a obloha ztemněla do tmavomodra, když se halasem a smíchem přihnala Velká medvědice: šerif Benetnáš, Mizar s malým Alkorem, Aliot, Megrez, Fekda a bráchové Merak a Dubhe. Hned jich bylo všude plno, blbli a šfouchali do Arktura, který se jenom chechtal. Objevila se i Gemma ze Severní koruny, trošku podobná na Vego, ale skromná, nenápadná - ne jako Vega, která musí všude zářit jako jednička!

Už je tma jako v pytli, stoupáme stále výš a je nás už pěkná hromada. Z lesa na severovýchodním úbočí se vynořila Kapella, rozzářená jako sluníčko, že nás zase vidí. Přivítali jsme ji s jásotem. Príma holka, krásná až se tají dech, ale veselá, kamarádká, samá sranda. Kdo by jí neměl rád? Přibývá nás stále víc a cesta vzhůru ubíhá. Party se drží pohromadě, i když na sebe navzájem pokřikují. Jenom Sirach pořád poletuje mezi Andromédou a Pegasama a neví kam dřív. U Andromédy dělá šerifa, ale hlásí se i k Pegasům a ti mu z hecu říkají Alferác. Bůh ví, jak na to přišli.

A jsme na fleku, na samém vrcholku kopce. Kolem dokola rozprostřená krajina, oblečená do tmy a vyšperkovaná světýlky chalup a vesniček. Sedám si na veliký balvan, svoje tradiční vysezené místo, kamarádi se rozkládají všude kole. Je teplá zářijová noc, plynou tiché debaty a vládne nebeská pohoda.

Trousí se další opozdilci. Přišel za námi i starý sukničkář Aldebaran se svým harémem Hyad. Nese se mezi nimi jako kohout! Ale holky se v něm vidí, nehnou se od něj ani na krok a je psina sledovat, jak si ho žárlivě střeží před plejádami, které pořád brousí někde poblíž!

Blíží se půlnoc a já se začínám netrpělivě rozhlížet. Už by tu kluci měli být, před půl rokem, když jsem je viděl naposledy, slíbili, že určitě přijdou! A - tamhle jsou: bráchové Kastor a Pollux z Blíženců! Ahoj, kluciíí! Smějou se vesele. Dvojčata k nerozeznání!

A když jsou tu Blíženci, to už by se měli pomalu objevit i Orioni! No jasně - než jsem to stačil domyslet, už se z lesa vynořuje hezká Bellatrix a obtloustlá šerifka Betelgéz, červená námahou, hned za ní. Ahó! Vítáme vás! Kde máte trojčata? Aha, támhle: Alnitak, Alnilam i Mintaka, samozřejmě všichni tři pohromadě jako vždycky. A za nimi obr Rigel, přímo kypí silou a energií. Správná parta, jenže sezónáci: v létě je venku nikdo nevidí, jenom v zimě! Těm se vyrovná akorát samotář Síríus, ten se taky objeví teprve až bude pořádně mrznout. No, on na to má taky figuru!

Ba ne, ještě jeden „zimní jezdec“ se k nim může přirovnat - kamarád Prokyon. Taky žádná trasořítka - támhle zrovna jde! Jsou už skoro dvě hodiny po půlnoci, ale on se chechtá a kouká po Kapelle, která po něm taky vrhá zamilované pohledy. No, to se podívejme !
?

A chvíli po něm se objevuje Síríus. Ještě není jeho čas, ale snad šel náhodou kolem, a tak se

stavil. Je mlčenlivý, vážný. Ale na Silvestra se dokáže odvázat každý rok! Je to osobnost budící respekt. Jako Londonův Bílý den!

Ted' se na chvíli posadil k Orionům a k Prokyonovi. Zimní parta. Ti ted' budou pohromadě pořád, s Prokyonem jsou to vlastně nejlepší kamarádi, skoro bratři.

Blíží se pomalu ráno. Kamarádi se jeden po druhém začínají tiše vytrácet, Kapella sedí u Perseů a povídá si s Algenibem. Algol sedí zadumaně stranou a holky z Kasiopey jsou v jedné kupě (asi zase někoho drbou). Ještě se mezi námi v spěchu objevil šerif od Lvů Regulus, aby nám oznámil, že na zimní slezinu určitě přijede celá jejich parta. Rozednívá se, kamarádi odcházejí spát. Ahoj, ahoj, ahoj! Ti nejsilnější vydrží nejdéle, poslední mizí krásná Kapella, směje se na mě a vesele mává. Ahoj, Kapello! Všichni ahoj! ?

Zvedám se z balvanu a jdu pomalu taky domů. Pod oblohou, která je najednou úplně prázdná. Ale jenom do večera. Jestli nebudou mraky, přijdou všichni večer zas a první bude (pochopitelně) zase Vega ?

Pedro

Trapsavec 1984